

"Tạ Ơn Trên Người Vẫn Thương Người"

Dù đời còn lắm đau thương
Vẫn còn gió mát cho ta nhẹ lòng

*Quý Sơ tận hiến cuộc đời
Ngày đêm săn sóc người cùi neo đơn
Tạ ơn những ngón tay tiên
Trái tim nhân ái vì yêu quyền mình*

Thư Ngỏ 2023

Kính thưa quý nhà hảo tâm, quý mạnh thường quân, quý ân nhân và bạn hữu.

Có một con chuột cống sống trong một ngôi nhà thờ cổ kính. Một hôm nó đi lang thang trong nhà thờ để kiếm cái gì ăn cho đỡ đói. Bỗng nó gặp một con chuột khác cũng đang đi tìm thức ăn như nó. Thế là hai con chuột liền làm quen và chuyện trò với nhau. Con thứ nhất than: Tôi đang sống chui rúc dưới gầm tòa giải tội trong ngôi nhà thờ này, nhưng chẳng mấy khi được yên thân. Oi lúc nào cũng có người đến xưng tội làm mất giấc ngủ của tôi! Nghe vậy, chuột thứ hai tỏ ra thông cảm với bạn và khuyên: Vậy thì bỏ hãy dọn đến ở chung với tôi. Chỗ tôi đang ở vừa ấm áp sạch sẽ, lại vừa yên tĩnh và ít bị người ta quấy rầy! Con chuột kia ngạc nhiên hỏi: Có thật không? Đó là chỗ nào vậy? Chuột thứ hai liền đáp: Đó là cái thùng quỳên góp tiền bạc giúp đỡ người nghèo. Nó nằm ngay tại cuối nhà thờ này đây!

Bác sĩ Tom Dolly, người đã hy sinh cả cuộc đời đến ở giữa chốn rừng thiêng nước độc bên Lào vào đầu thế kỷ này, đã phát biểu rằng: "Không ai nghèo đến độ không có một thứ gì đó để trao tặng tha nhân. Thực vậy, một người ăn xin ư? Anh ta vẫn có thể cho chúng ta cơ hội để thể hiện sự chia sẻ quảng đại của chúng ta đối với anh. Một người tàn tật ốm đau cũng có thể mời gọi chúng ta bày tỏ cảm thông và nâng đỡ. Một kẻ thù cũng có thể cho chúng ta cơ hội tập sự nhẫn nại để chịu đựng sỉ nhục và lòng bao dung quảng đại để tha thứ..."

Thánh Gia-cô-bê đòi các tín hữu phải yêu thương cụ thể như sau: "Giả như có người anh em hay chị em không có áo che thân và không đủ của ăn hằng ngày, mà có ai trong anh em lại nói với họ: "Hãy đi bình an, mặc cho ấm và ăn cho no, nhưng lại không cho họ những thứ thân xác họ đang cần, thì nào có ích gì?" (Gc 2,15-16).

*Người cùi khổ lắm ai ơi! Ruồi muỗi là bạn, người đời lánh xa
Xin thương mở lượng hải hà – Giúp họ chút quà xoa dịu cơn đau.*

Nguyện xin Đức Chúa Trời, Thượng Đế chí tôn chúc lành và ân thưởng bội hậu cho quý vị và gia đình được hôn an xác mạnh, ấm no hạnh phúc để luôn quan tâm và giúp đỡ người Cùi đang sống leo lắt trên quê hương Việt Nam.

*LM Giuse Đặng Văn Chín
Cha linh hướng.*

BÀI HỌC QUÝ GIÁ TỪ NGƯỜI CÙI

Cái nắng chói chang của những ngày đầu tháng 5 trên vùng đất Tánh Linh-Bình Thuận, tiếng ồn ào của còi xe, hòa lẫn với tiếng rao của những người bán hàng rong. Tất cả dường như cuốn con người ta theo một vòng xoáy. Tôi tự hỏi: "**Con người ta đi tìm gì vậy?"**

Tìm gì ư? Tìm miếng cơm, tìm manh áo, tìm những hạt gạo, tìm những đồng tiền. Trong cuộc sống, như một định mệnh: người giàu, kẻ nghèo! Người giàu ở nhà cao cửa rộng, có xe và những thứ đắt tiền. Người nghèo thì chắc cũng chỉ cần 4 bức vách và mái nhà để che thân. Tất cả cùng sống, cùng phát triển, theo thời

gian. Tuổi tác như già ra và cái chết như cận kề vì bệnh tật hay tuổi cao sức kém. Cuối cùng tất cả mọi người không phân biệt **màu da, địa vị, giàu sang, phú quý hay người nghèo hèn... tất cả đều phải chết.**

Tôi đang chuẩn bị tham dự thánh lễ an táng của một người đồng bào mà tôi có dịp ghé thăm. Đây là lần thứ 2 và cũng là lần cuối cùng tôi gặp Chú. Một cuộc đưa tiễn khác hẳn: không trống kèn, không hoa, không di ảnh không người thân đưa tiễn. Hình ảnh còn lại trong ký ức

của tôi về Chú cách đây 2 tháng là một người đàn ông tuổi trung niên, toàn thân mang đầy những vết thương mưng mủ hòa với những giọt máu rỉ ra tạo một mùi tanh khó tả, chốc chốc lại có những "cô ruồi, chú muỗi" đậu vào vết thương của chú cho tôi một cảm giác rất khó chịu. Chú ở một căn nhà tình thương, gia tài của Chú là chiếc

giường với những tấm gỗ sần sùi ghép lại, xung quanh là những vật dụng cần thiết, thức ăn của chú quanh năm là bát cơm khô, ngouï, hay những gói mì của HBNC cho.

Căn bệnh cùi đã làm chú mất đi đôi tay, mất đi đôi chân và cả đôi mắt. Nhưng, từ khi gặp chú tôi chưa hề thấy một lời than vãn. Người ta thường bảo: "Thay vì cứ ngồi nguyên rủa bóng tối, hãy thấp lên một ngọn nến." Và cuộc

đời chú đã làm được điều đó. Chú vui cười niềm nở khi chúng tôi ghé thăm dù tôi thấy nụ cười đó đầy những đau đớn, khó nhọc. Chú khen: "mọi người ở đây ai cũng đẹp cả.". Chúng tôi đùa: "Chú xạo nha, Chú có thấy được chúng con bao giờ đâu?" **"Đẹp là ở trái tim."** Chú bảo. Những lời nói đó tiếp thêm động lực cho chúng tôi mang trái tim ấy đến biết bao nhiêu người đang cần tình

thương, cần sự cảm thông chia sẻ. Cuộc đời của Chú là thế đó, ngoài bệnh cùi và cô đơn, Chú ra đi chẳng có gì để lại ngoài chiếc gùi và một tấm chăn của ai cho mà chưa kịp sử dụng.

Một vài nghi thức an táng đơn giản, chiếc xe chở chiếc quan tài chở Chú đến mộ phần vào buổi chiều nhạt nắng

làm lòng tôi chìm vào cõi buồn vô hư. Nhưng, tôi tin chắc sau cái chết của Chú mở ra một con đường đưa người **giàu và nghèo đến gần hơn với nhau**, và xác tín rằng cuộc đời này chỉ là cõi tạm hay là kiếp phù du, để cuộc sống giàu hay nghèo luôn được thanh thản, nhẹ nhàng. Nhìn những mảnh đời vật lộn kiếm sống trong buôn làng cũng giống như Chú họ nghèo lắm, họ cũng khó khăn lắm, nhưng sao lòng của họ thật bình an. Nghĩ như thế không phải là để cho cuộc đời buông xuôi như cánh bèo nhưng là để ý thức hơn về cái cùng đích của đời người. **khira đi mang theo được gì về bên kia thế giới.**

Ngày mỗi ngày tôi xin Chúa cho tôi ơn bình an trong cuộc sống. Và, ngày lại ngày xin Chúa cho tôi luôn ý thức rằng tôi "đã đủ" trong mọi hoàn cảnh, để nơi này tôi được sống bình an.

Souer Trần Kim Chi

Sức Sống Còn Lại Trên Mặt Đất

Con tên là : *Lương Huyền Trâm*,

Con đang học Đại Học Y Khoa Bs Đa Khoa trường Duy Tân Đà Nẵng Con chuẩn bị bước vào năm thứ sáu.

Con sinh ra và lớn lên tại làng phong Qui Hòa – Quy Nhơn. Ông bà nội ngoại và mẹ con đều là bệnh nhân phong từ khi con học cấp 1 cho đến hôm nay con đều nhận được tiền từ các ân nhân của Hội Bạn Người Phong. Hoàn cảnh gia đình con rất khó khăn cũng như nhiều biến cố đau thương, con được sinh ra vào năm 2000 nhưng vào năm 1998 cả ba lần mẹ bệnh tật không thể lao động nặng, ai kêu

việc gì ba mẹ con đi làm việc đó để kiếm tiền nuôi con. Ước mơ của ba mẹ, con lớn lên được học hành như những đứa trẻ khác. Bữa đói bữa no nhưng Con biết gia đình con nghèo khổ, cơm ăn bữa no bữa đói nên từ nhỏ con đã cố gắng học cho tốt, mong sau này thoát ra khỏi cảnh đói khổ.

Gia đình con sống trong lo lắng mẹ con trải qua 4

lần mổ chỉ còn xương bọc da nhưng sau mỗi lần mổ bớt đau mẹ con lại đi bắt ốc, làm củi, phụ tiệm bán phởĐể cho con đi học và ước muốn con trở thành bác sỹ. Con không dám ước mơ trở thành 1 bác sỹ vì tiền học quá nhiều nhưng con được sự động viên của HBNC, Con mạnh dạn bước vào Đại Học Y Khoa ở Đà Nẵng con không dám vào Sài

Gòn vì phải chi tiêu rất nhiều tiền. Đến giữa năm 2022 mẹ con lại phải mổ 1 lần nữa. Lần này không còn sức để mổ nữa, bệnh mẹ con đã chuyển qua giai đoạn xơ gan cổ trướng xong các buổi học có ngày nghỉ là con lao về bên mẹ nhìn mẹ con thoi thóp trên giường bệnh của làng phong Qui Hòa chờ đợi từng giờ trong đau đớn con không làm gì được để giúp mẹ. Con tự hỏi, con học ra bác sỹ để làm gì? con sống trong sợ hãi, **những đêm dài yên vắng trong bệnh viện con mới cảm nhận được nỗi trống vắng và cô đơn, bất lực của một kiếp người như con hiện tại.**

Ngày 21.1.2023 mẹ con đã ra đi mẹ con đã về với Chúa con không thể diễn tả được nỗi đau khi con không còn gì trên thế gian để bám víu nhưng nhìn ba con một

lần nữa phải can đảm đứng lên trở về trường học. Thời gian này con vùi đầu vào những tháng thực tập tại bệnh viện trung ương Huế để quên đi cái chết của mẹ con.

Con chân thành cảm ơn các vị ân nhân của Hội Bạn Người Phong đã nâng đỡ con để con tiếp tục 20 tháng còn lại trong giảng đường Đại Học.

Xin Chúa ban cho Hội được bình an ,hạnh phúc có sức khỏe để tiếp tục giúp những người phong và các bạn hoàn cảnh giống con, để **chúng con có sức sống, niềm vui còn lại trên trái đất này**. Con xin chân thành cảm ơn Quý ân nhân và HBNC.

Lương Huyền Trâm

THANH PHONG

SANTA ANA,
Ngày 5 tháng 5, 2023
vừa qua Linh Mục Giuse
Đặng Văn Chín, cựu
Trung Tá Hải Quân Hoa
Kỳ, Linh Hướng Hội Bạn
Người Cùi, ông Nguyễn
Văn Công (Hội Trưởng), bà Nguyễn Thị Soi và ông Lê
Quang, thành viên Ban Điều Hành Hội đã đến tiếp xúc
với phóng viên báo Viễn Đông để nhờ phổ biến Thư Mời
quý đồng hương tham dự bữa Tiệc Xổ Số ngày 11 tháng
6 năm 2023.

Trước khi đại dịch Covid
19 bùng nổ, năm nào Hội
Bạn Người Cùi cũng tổ
chức Đại Nhạc Hội “Tạ Ơn
Trên - Người Vẫn Thương

Người” và luôn được
quý ân nhân, đồng
hương tích cực hưởng
ứng tham dự. Năm nay
thay vì tổ chức Đại
Nhạc Hội, Ban Điều Hành sẽ tổ chức Tiệc Gây Quỹ với
chương trình văn nghệ có phần trình diễn của các ca,
nghệ sĩ.

Hẳn độc giả từng đọc các bài viết trên báo Viễn Đông còn nhớ câu chuyện vô cùng thương tâm của một em bé 13 tuổi ở Thanh Hóa mắc bệnh phong cùi, sau khi bị mọi người trong làng dè bủ, nhỏ to, phê phán và xa lánh, bố mẹ em quyết định chôn sống em ngoài đồng khi em đi chăn trâu. Hai ông bà đã đào cái lỗ

khá sâu như một cái huyệt, đổ vôi xuống và lừa dối em đến nơi rồi xô em xuống hố, mặc cho em gào khóc van xin hết nước mắt “Bố ơi! mẹ ơi! đừng giết con, kéo con lên đi bố mẹ ơi, bố ơi, mẹ ơi con có tội tình gì mà sao bố mẹ nỡ giết con? Nhưng bố mẹ vẫn lặng lẽ bỏ đi thật nhanh để khỏi nghe tiếng con gào khóc. Với bản năng sinh tồn, dù mới 13 tuổi đầu, em đã gạt các lớp vôi dính trên người nóng rát, cố leo lên khỏi miệng hố, lê tám thân đau đốn, túi nhục sang làng bên cạnh xin ăn. Nay em bé đã là bà cụ Xuân đang sống trong trại phong Quỳnh Lập, Nghệ An, bà đã kể lại chuyện đau thương này với soeur Nguyễn Thị Nguyệt.

Qua tiếp xúc với LM Đặng Văn Chín và quý vị trong Ban Điều Hành Hội, được biết các vị này đã về thăm bệnh nhân phong cùi ở nhiều trại khác nhau từ Nam ra Bắc, chính các vị trên không chỉ chứng kiến mà

còn trực tiếp lau chùi, băng bó các vết thương lở loét trên người bệnh nhân, những vết thương có chỗ đã lành, có chỗ còn đang mưng mủ, rỉ máu; có người mất hết các ngón tay, ăn phải dùng hai bàn tay không ngón kẹp cái muỗng xúc cơm cho vào miệng. Nhiều người mất vài ngón tay, ngón chân, rồi mất cả bàn tay, bàn chân, mất dần cái mũi khiến khuôn mặt biến dạng.

Những điều đau khổ đó là những đau khổ về thể xác, nhưng cái đau khổ về tinh thần mới là cái đau khổ gấp vạn lần cái đau thể xác vì bị mọi người xa lánh, ngay cả người trong gia đình cũng tránh xa, không dám sống chung, thậm chí còn đang tay chân sống con mình như bố mẹ bà Xuân vừa nêu.

Cảm thông nỗi đau khổ của đồng loại và cũng để thực thi một trong 8 mối phúc mà Thiên Chúa đã dạy “Ai thương người, ấy là phúc thật vì chúng mình sẽ được thương xót vậy” nên một số anh chị em Công Giáo tại

Tustin, miền Nam Cali đứng ra thành lập Hội Bạn Người Cùi vào năm 1995. Từ đó đến nay, nhờ lòng quảng đại của các ân nhân và đồng hương đóng góp, Hội đã đem tình thương, niềm an ủi rất lớn của đồng hương cho các bệnh nhân phong tại Việt Nam, nâng đỡ họ cả về tinh thần lẫn vật chất. Đặc biệt mấy năm gần đây, Hội được linh mục Giuse Đặng Văn Chín, cựu Tuyên Úy trong Hải Quân Hoa Kỳ, sau khi đã nghỉ hưu, cha nhận làm Linh Hướng cho Hội. Mỗi năm cha đã cùng các vị trong Ban Điều Hành bỏ tiền túi mua vé máy bay về Việt Nam thăm các trại phong cùi. Đó cũng là để thể hiện tinh thần từ bi, bác ái của Chúa, của Phật mà trong ca dao Việt Nam chúng ta luôn nhắc nhở “Bầu ơi thương lấy bí cùng - Tuy rằng khác giống nhưng chung một giàn”.

Nhà Báo Viễn Đông,
Thanh Phong

Nỗi Lòng Người Phong Cùi

*Sinh ra cũng một kiếp người,
Trớ trêu lại mang phận đời không may.*

*Người cùi tội lỗi ai ơi,
Gánh phần đau đớn cho nhân loại này.*

*Xót ra cũng một kiếp người
Có ai hiểu thấu nỗi lòng người phong
Ai về Bình Thuận ghé thăm*

Mảnh đất r ám cháy bốn mùa r ám khô

Nơi đây còn lắm thương đau

Ùng đất nướng nấu của bao người cùi

Trải rộng từ núi Tánh Linh

Đọc theo Suối Kiệt Gia Huỳnh kéo dài

Sang tận mảnh đất Sông Phan

Nơi đâu cũng thấy người cùi khổ đau

Họ là đồng bào vùng sâu

Cuộc sống cơ cực lại còn chướng phong

Nát tan thể xác tinh thần

Sưng phù nhức nhối đón đau cả mình

Uết thương tràn mủ chảy ra

Tay chân từng đốt rụng rời tả toi
Mùi hôi xông cũng chẳng buồn
Ngày sống chỉ đếm trên đầu ngón tay
Mấy ai hiểu thấu được rằng
Mang phận phong hủy tử thân vô cùng
Đã ít kẻ đến viếng thăm
Đi đâu cũng bị người đời lánh xa
Nỗi lòng biết ngỏ cùng ai
Giật mình cay đắng ngậm ngùi xót xa
Hỏi người, người có chạnh lòng hay không?
Ai ơi bụng bát cơm đây
Xin đừng quên nhé người cùi nơi đây
Xin trời ban một trái tim
Biết cảm thông với bao người khổ đau
Cùng nhau chung một tấm lòng
Đôi tay rộng mở sẻ san với người
Để nhân loại bớt tủi sầu
Tình thương lan tỏa tấm lòng người phong...

Khát Nụ Cười Nhân Loại

Trong đời sống hiện tại đôi khi những guồng máy và xô bồ cuộc sống, khiến cho nhiều người không còn tin vào những câu chuyện có thực. Thế nhưng, bất chấp tất cả những câu chuyện ấy vẫn tồn tại trong cuộc sống này. Câu chuyện về ông Trần Văn Lâm ở Trại Phong Quỳnh Lập - Nghệ An như là câu chuyện cổ tích của ngày nay.

Tôi sinh ngày 25 tháng 4 năm 1944 trong một gia đình nghèo, gồm 10 anh chị em, Tôi là con thứ 2, thuộc xã Đông Sơn- huyện Đông Hải - Tỉnh Thanh Hóa. Vốn gia đình nghèo nên cuộc sống của tôi quá vất vả. Năm tôi lên 7 tuổi đã phải đi ở đợ cho một gia đình địa chủ tại huyện Hoàng Hóa, hàng ngày Tôi phải đi chăn trâu và cắt

cỏ cho trâu ăn. Khi lên 17 tuổi, tôi chuyển sang làm nghề chài lưới. Ngày ngày tôi vác lưới đi bắt cá và ngắm nhìn cảnh đẹp hùng vĩ thiên nhiên của biển cả. Ngày đó tôi cứ tự hỏi không biết ai là người tạo dựng lên nó, mà mỗi buổi sáng tinh sương vác lưới ra biển tôi bị đắm chìm say sưa bởi cảnh đẹp của biển cả. Ôi thật đẹp và vĩ đại!

Nhưng, cuộc đời không như là mơ, bỗng dưng vào

một ngày mùa thu êm ả, trên mặt tôi xuất hiện một cái mụn (rôm), lúc đầu tôi chẳng quan tâm để ý đến nó, nhưng càng ngày cái mụn càng lớn

dần. Tôi cảm thấy không ổn nên đến xã Cẩm Bình để khám, và làm xét nghiệm. Như sét đánh ngang tai, tôi cầm trên tay tờ giấy kết quả xét nghiệm với 2 chữ thật to “PHONG HỦI”.. Ở cái tuổi 17 đang đầy nhiệt huyết và hoài bão, tôi bỗng thấy như cả một bầu trời đen tối sụp đổ trước mặt.

Rồi từ đó tôi phải vật lộn với bao khó khăn thường nhật và sự khinh bỉ của người đời và cả của gia đình. Khi nghe tin tôi bị bệnh hủi, bố mẹ bắt đầu hành hạ, đối xử rất tàn nhẫn với tôi. Mẹ tôi ra lệnh, bắt mỗi ngày phải kiếm cho được 3 gánh phân bò mang về đổ vào hố, cho ăn không đủ no, lại làm việc quá sức khiến căn bệnh mỗi ngày càng nặng thêm. Toàn cơ thể tôi bắt đầu xuất hiện nhiều các mụn nhọt, chân tay cảm thấy đau nhức. Mẹ tôi cố ý hành hạ như vậy để tôi kiệt sức chết dần chết mòn theo ngày tháng. Với tuổi thanh niên đang lớn ăn không biết no, vậy mà mỗi ngày mẹ tôi chỉ cho đúng nửa bát bo bo. Trong nỗi mặc cảm, buồn tủi vì căn bệnh quái ác dần vật tâm hồn và hủy hoại thể xác, chịu đựng không nổi nhiều lần tôi đã tự tử mà không

chết .

Vào cuối năm 1969 có người mách cho tôi có trại phong cùi ở Quỳnh Lập, Tỉnh Nghệ An, Tôi quyết tâm tìm đến xin chữa bệnh. Đặt chân đến trại, một nơi đều xa lạ với tôi. Ở đây không người quen, không tiếng ồn ào, không người bình thường qua lại. Những người ở đây sống biệt lập với thế giới bên ngoài. tôi bắt đầu đi làm quen với những người cùng chung số phận. Ấp vào mắt tôi những con người thật là kinh hoàng nhiều người ở đây tay chân không còn, mắt thỏ, miệng loe, mũi tẹt, dáng đi xiêu vẹo... Tất cả mọi người nhìn tôi bằng con mắt cảm thông. Họ đón chào tôi bằng cả con tim, họ cho tôi những cái bắt tay thân tình, những cái nhìn đồng cảm, nhưng họ cũng cho tôi nỗi vô cùng sợ hãi. Cả người tôi ớn lạnh toát mồ hôi và liên tưởng rồi đây mình cũng trở nên như vậy sao?

Ở đây tôi cũng phải tự bưng chải để mưu sinh như đi đào các thứ củ để mưu sống. Sau những ngày tháng ở đây, tôi tìm thấy một nửa đời mình, được làm quen và kết bạn với cô Đoàn Thị Quých, quê Hậu Lộc - Thanh Hóa. Tưởng chừng cuộc đời mình bắt đầu tươi sáng với trang sử mới. Nào ngờ khó khăn và khổ đau còn chưa chịu

buông tha tôi. Khi vợ tôi có thai thì người ta đuổi vợ chồng tôi về quê, vì ở đây có kỷ luật người cùi không được lập gia đình và sinh con, sợ rằng sinh con ra lại mang chứng bệnh phong cùi.

Mười năm vợ chồng sống bên nhau trong trại phong cùi cuối cùng đường ai nấy đi. Vợ tôi về quê sinh sống với gia đình. Vợ tôi là người con gái duy nhất trong gia đình 7 anh chị em, nhưng cô vẫn bị đối xử tàn nhẫn khi mắc phải căn bệnh hủi quái ác này. Khi ngồi ăn cơm chung với gia đình bố mẹ chỉ cho 1 bát cơm ngồi riêng một góc, ai gấp cho miếng gì thì ăn miếng đó, không được bỏ dũa vào mâm cơm tự gấp cho mình như bao người khác.

Gia đình dựng cho cô một cái chòi ra ở riêng. Nơi đó một thân cô đơn nơi cái chòi nhỏ, cô mặc cảm, tự ti, tủi thân khi bị người thân ruồng bỏ.. Với cái rét buốt giá ở Miền Bắc, cái chòi không đủ ấm, thậm chí chiếu manh cũng chẳng có. Thiếu ăn, thiếu mặc nên đứa bé ra đời đã chết. Cô thất vọng định kết liễu cuộc đời. Nhưng rồi vợ

tôi nuôi hy vọng có ngày chúng tôi gặp lại nhau, đó là sức mạnh để cô kiên cường chiến đấu tiếp tục trở về trại sống.

Còn tôi khi bị đuổi ra khỏi trại tôi trở về nhà lại tiếp tục đi chăn trâu ,chăn vịt kiếm sống qua ngày. Nỗi khổ của tôi không chỉ là sự đau đớn trên cơ thể nhưng là sự ruồng bỏ của xã hội và thiếu vắng tình thương nhân

loại. Ra đường thấy người hủ thì người ta ném đá, đi xe thì không cho đi, đi tàu thì người ta lại xếp cho ngồi ở toa với những con súc vật như chó, gà lợn... Những ngày tháng ở nhà, nhiều người bàn tán xôn xao nên. Mẹ tôi tìm cách giết tôi cho gia đình khỏi phải mang tiếng với dòng họ và làng xóm. Một hôm bố mẹ làm một

mâm cơm rất ngon và còn nói với tôi những lời yêu thương ngọt ngào, được các em vây xung quanh, bố mẹ nói với các em ra ngoài chơi chỉ còn lại một mình tôi với mâm cơm ngon. Linh tính mách bảo như có điều chẳng lành sắp xảy ra với tôi. Dẫu biết có điều gì đó không tốt, nhưng nhìn mâm cơm ngon, tôi thèm lắm vì từ trước

đến giờ tôi có bao giờ được ăn ngon và nhiều như vậy, thế mà hôm nay một đĩa cơm đầy, đĩa thịt heo kho với trứng và rau muống xào thịt bò thơm phức đang ở ngay trước mặt tôi. Tôi thích quá nên nghĩ cứ ăn trước đã rồi chuyện gì xảy đến tính sau. Bố mẹ nói tôi ăn và chỉ ngồi nhìn chứ không ăn. Bên cạnh để 2 cái rọ lợn sẵn đó. Tôi thầm nghĩ chắc bố mẹ định bỏ mình vào đây mang đi trôi sông, ân huệ cuối cùng cho đời tôi là mâm cơm ngon này đây. Tôi ăn mặc dù rất ngon nhưng sao nước mắt cứ tuôn trào chảy xuống bát cơm.

Tôi còn đang ăn thì bỗng ông cậu (em mẹ) tôi qua chơi nhìn thấy 2 cái rọ lợn mới hỏi: Anh chị mai đi chợ mua lợn à? Vì tưởng bố mẹ tôi đi buôn lợn, ai dè, bố tôi

buột miệng nói, con lợn đang ngồi ăn đó tối nay sẽ mang đi. Nghe bố tôi nói cả không gian như ngừng trôi, tim tôi cũng như thôi ngừng đập. Cậu tôi quay lại nhìn tôi xót

thương và nói với mẹ tôi. Chị ạ, Dù sao nó cũng là con của chị mà sao chị đành lòng bỏ nó trôi sông? Và nhờ có cậu đến chơi nên tôi không còn bị bỏ vào rọ mang đi trôi sông nữa. Còn Mẹ tôi bị ông cậu phá hỏng ý định, nên mẹ tôi tức giận lấy cả bó tre vót sẵn đánh tôi gãy nát hết bó tre lớn, đến nỗi tôi không còn đi đứng được nữa. cánh tay tôi đưa lên đỡ bị mẹ đánh gãy nát xương.

Bị mẹ đánh cho một trận đòn thập tử nhất sinh, tôi nằm mê man không đi lại được. Bố khiêng ra một cái chòi ở ngoài đồng, để nằm đó, trận đòn khủng khiếp đó tôi phải nằm liệt một tháng trời. Cứ mỗi sáng, mẹ tôi đi ra chòi cầm theo cái đòn gánh, kiểm tra tôi còn sống hay đã chết, thấy tôi vẫn còn sống Mẹ định cầm đòn gánh đánh cho tôi chết luôn, nhưng có người đi qua, đi lại bà không dám đánh. Rồi ngày tháng là liều thuốc đã chữa trị những vết thương rách nát trên da thịt tôi.

Và thời gian cứ lặng lẽ trôi qua đời tôi, ngày ngày tôi ra đồng với bộ quần áo rách tả tơi và một thân xác không hồn. Tối về đến bữa ăn bố sai các em mang cơm ra, thay vì đưa cho tôi cách tử tế, nhưng các em tôi đối xử thật tệ. Chúng đứng trên đê hát xuống ruộng, cái chòi tôi ở thấp dưới ruộng cạnh bờ đê, các em tôi đem cơm ra chỉ đứng ở trên đê vút xuống chòi cho tôi, hôm nào may mắn tôi hứng được cả bát cơm, có những ngày hứng trệt tôi chỉ biết nuốt tụi nhục cúi xuống với hài hàng nước mắt mà nhạt từng chút từng chút cơm lên ăn.

Với ý định của Mẹ tôi muốn tôi phải chết nên sau này không cho tôi ăn nữa tôi vô cùng đói khổ và tuyệt vọng, tôi đi xin không ai dám cho, chết cũng không xong nên tôi chỉ còn cách đi ăn cắp mà ăn. Nhiều khi tôi thèm được nhặt những hạt cơm rơi ngày nào các em đứng trên đê hát xuống ruộng mà bây giờ cũng chẳng còn.

Năm tôi khoảng 35 tuổi vì không có thuốc để được chữa trị nên tay chân tôi bị tàn phế nặng. tôi quyết định quay trở lại trại phong Quỳnh Lập. Có lẽ cái duyên ông Trời đã định sẵn, tôi gặp lại vợ tôi trong đó, vợ chồng tôi

được hạnh phúc sống bên nhau.

Vì thời gian đó chưa có thuốc chữa trị nên chân tay chúng tôi mỗi ngày bị cùi cụt thêm. Những cơn đau hành hạ thân xác thật khủng khiếp, chúng tôi đành cắn răng cắt bỏ đi những đôi chân, đôi

tay của mình. Bây giờ đa số chúng tôi bị khuyết tật nặng, chân tay bị tàn phế, mất hết cảm giác và không còn khả năng để tự chăm sóc lấy bản thân, nói chi để tự túc mưu sinh.

Đó là những chuỗi ngày quá bất hạnh đón đau của đời tôi, bây giờ tôi đã trở thành ông cụ Lâm nơi làng phong Quỳnh Lập này. Ngồi trên xe lăn, trước cửa phòng nhớ lại cuộn phim cuộc đời, tôi không khỏi xót xa rơi lệ trên đôi má gầy. Mỗi lần tôi tưởng nhớ lại chuyện ngày xưa, nhớ về những cái khát ngày xưa. Ngày ấy tôi khát một nụ cười của nhân loại,

Giờ đây trong căn phòng nhỏ của đôi vợ chồng tôi vẫn còn tồn tại trên mặt đất này. Chúng tôi đã vượt qua bao nhiêu tháng ngày vất vả, nhưng hai mảnh đời ấy vẫn ở bên nhau, ngày ngày trao cho nhau những tình cảm chân thành nhất của con người. Dẫu rằng nỗi

đau thể xác vẫn còn đó, nhưng nỗi đau tinh thần đã vơi đi bởi biết bao sự chia sẻ, nâng đỡ của những mạnh thường quân. Đặc biệt Hội Bạn Người Cùi, những tấm lòng từ tâm bác ái của Hội, đã giúp chúng tôi từ phương diện y tế thuốc men, nhà cửa, giáo dục, dinh dưỡng và phương tiện sinh sống. Hơn nữa Hội đã giúp người phong tái nhập vào đời sống bình thường và tự túc trong cuộc sống.

Chúng tôi là những người cùi thấp kém bị xã hội và gia đình gạt bỏ không được nhìn nhận như một con người. Thế mà được quý Ân Nhân và Hội Bạn Người Cùi đã nhận chúng tôi là Bạn. Các quý ân nhân trong nhiều năm qua giúp cho chúng tôi tiền ăn hàng tháng và hàng năm thường về thăm chúng tôi. Đa số chúng tôi bị mắc bệnh phong cùi này đều phải sống trong đau khổ và tủi nhục, nhưng ngày nay chúng tôi được sống trong vòng tay yêu thương, bao bọc của quý Ân Nhân hải ngoại. Đây là niềm hạnh phúc lớn lao mà Thượng Đế ban tặng cho những mảnh đời phong cùi, qua bàn tay nhân ái của quý ân nhân.

Chúng tôi chỉ biết cúi đầu:

Tạ Ôn Trên Người Đã Cứu Người!

Ông Trần Văn Lâm

Sự Biết ơn Là Phẩm Chất Cao Quý!

Biết ơn là phẩm chất cao quý của một tâm hồn đẹp. Có một câu chuyện kể rằng: Xưa có một hành khách bước đơn độc trên chặng đường xa. Khi đã quá mỏi mệt và kiệt quệ, anh nằm xuống và ngủ một giấc ngon lành trên thảm cỏ ven đường. Không lâu sau, một con rắn độc từ trong bụi cỏ chui ra và bò về phía người độc hành này. Khi con rắn chuẩn bị cắn người khách đang ngủ, bỗng

một người đi ngang qua đó, kịp thời đánh chết con rắn độc rồi đi tiếp. Người độc hành vẫn ngủ say sưa mà không hề biết chuyện gì đang diễn ra. Cho đến

cuối cuộc đời, anh vẫn không hay biết rằng mình đang sống trong ân huệ của người qua đường vô danh thửa nọ...

Có thể vị khách độc hành không hề biết đến ơn cứu mạng ấy, và người qua đường cũng đã quên từ lâu, nhưng sự tình này được ghi dấu trong Trời Đất.

Và cũng có chuyện kể như thế này:

Một hôm, người chồng trở về nhà. Lúc đó trời đã khuya lắm rồi, nhưng chiếc đèn bên hiên nhà vẫn sáng rực,

chiếu rọi một đoạn đường phía ngoài ngôi nhà. Anh cho rằng vợ mình ngủ quên, định bụng vào trong nhà tắt đèn, nhưng không ngờ lại bị vợ cản lại. Anh chưa kịp hỏi nguyên do thì chị vợ đã chỉ tay ra ngoài cửa sổ cho chồng nhìn. Kìa anh xem, ven đường bên ngoài cửa sổ là một chiếc xe ba bánh chở đầy rác. Ngay cạnh đó, một cặp vợ chồng đang ngồi nghỉ dưới ánh đèn ấm áp bên hiên nhà ta. Họ vừa nói vừa cười, và cùng nhau ăn chút gì đó để lót dạ đêm khuya. Nhìn thấy cặp vợ chồng ấy đang chuyện trò vui vẻ dưới ánh đèn nhà mình, cả anh và vợ đưa mắt nhìn nhau rồi nhẹ nhàng rút lui. Có lẽ hai vợ chồng người phu quyết đường gom rác ấy sẽ vĩnh viễn không biết rằng, ở đâu đó trong thành phố này, có một ngọn đèn vẫn hàng đêm vì họ mà thấp sáng.

Và bạn thấy đấy, có những sự giúp đỡ diễn ra trong âm thầm và lặng lẽ. Vậy có sao cứ phải đợi đến khi mắt thấy, tai nghe rồi chúng ta mới biết ơn trong lòng? Bởi vì, có những “cho đi” không bao giờ mong chờ bạn đền đáp. Có những “giúp đỡ” không bao giờ chờ bạn nói “Cảm ơn!”

Vì vậy, hãy cứ biết ơn nhau với tất cả mọi người mà ta được gặp gỡ đó đây, hàng ngày trong cuộc sống, hãy trân quý và tử tế với tất cả mọi người xung quanh để đời sống này, được thi vị hơn.

Sưu Tâm

Tâm Tình Biết Ơn

Nha Trang, ngày 18 tháng 12 năm 2022

Trước tiên, con xin tự giới thiệu tên là Nguyễn Ngô Phương Thảo, là học sinh lớp 11, sống ở làng phong Xóm Nhỏ - Núi Sạn, Nha Trang. Con xin kính chào và kính chúc Quý ân nhân luôn khỏe mạnh, bình an, hạnh phúc.

Con xin có vài lời tâm tình thể hiện lòng biết ơn gửi đến Quý ân nhân. Con cảm nhận được niềm vui dâng trào khi ngồi lại cảm nghiệm và viết lên những tâm tình biết ơn sâu lắng tận đáy lòng gửi đến Quý ân nhân. Là người con, người cháu được sinh ra và lớn lên trong đại gia đình của làng phong với hai tiếng hết sức thân thương Xóm Nhỏ - Núi Sạn. Cái tên cũng đủ thể

hiện lên sự đơn sơ, mộc mạc, giản dị nhưng lại là nơi trú ngụ của bao phận đời mắc phải căn bệnh phong cùi quái ác, tàn nhẫn.

Thời gian trôi đi thì sự đau đớn về thể xác lẫn tinh thần, ngày càng nhiều trên người dân làng phong Xóm

Nhỏ - Núi Sạn. Căn bệnh như bức màn đêm gây cách biệt dân làng với xã hội, và chính bức màn ấy như bao trùm lên cả cái nghèo, cái khổ của con người nơi đây. Nhìn ba mẹ ngày ngày cực khổ làm lụng, dầm mưa dãi nắng, không dám nghỉ ngày nào, cố gắng bán từng ổ bánh mì hay làm phu quét đường về đêm, đẩy chiếc xe rác đầy, cao vượt đầu để chắt chiu từng đồng cho con ăn học mà lòng con quặn đau khôn xiết. Nhìn các bạn đồng trang lứa con

cảm thấy tự ti, tránh tiếp xúc với các bạn vì sợ bị xa lánh. Để vượt qua định kiến của xã hội và thoát cảnh nghèo đói, con tự xây dựng cho bản thân mình một ý chí là chú tâm học tập. Nhưng con đường phía trước còn quá nhiều khó khăn về kinh tế, đôi lúc vì thế mà không ít lần đánh đổ ý chí của con.

Con cứ tưởng như sẽ dờ dang việc học hành thế nhưng trong lúc hầu như tuyệt vọng Hội Bạn Người Cùi đã đến chấp cánh tiếp tục cho con. Tình thương, lòng hảo tâm, sự giúp đỡ của Quý ân nhân đã an ủi, nâng đỡ, giúp con vượt qua nghịch cảnh. Nhờ có Hội và Quý ân nhân mà con đang cố gắng, phá tan bức màn rào cản ngăn cách con với xã hội. Sự kính trọng, biết ơn của con đối với Hội và Quý

ân nhân không thể nào diễn tả được đầy đủ, trọn vẹn chỉ biết tóm lại qua ba tiếng đơn sơ: **KHẮC GHI, TRI ÂN, CẢM TẠ.**

Con biết rằng ba năm vừa qua, đại dịch Covid-19 bùng phát mạnh trên khắp thế giới, nhiều quốc gia, nhiều gia đình đều gánh chịu những thiệt hại nặng nề về nhân lực và tài lực. Chắc chắn rằng Hội và Quý ân nhân cũng gặp rất nhiều khó khăn, thử thách gian nan thế mà Hội và Quý ân nhân vẫn luôn yêu thương, bất chấp khó khăn giúp đỡ cho chúng con tiền học bổng năm 2022 cao hơn năm 2021, quả là một việc phi thường. Qua đó, con học được nghị lực và tinh thần vượt khó của Hội và Quý ân nhân, chắc chắn điều này sẽ giúp ích cho con rất nhiều trong cuộc sống.

Con chỉ biết cầu nguyện xin muôn ngàn ơn sủng của Thượng Đế luôn tuôn đổ tràn đầy trên Hội và Quý ân nhân. Con xin hứa sẽ chăm ngoan, học giỏi để không phụ lòng Quý ân nhân.

Kính thư,

Nguyễn Ngô Phương Thảo

Mai Tôi Đi

Mai tôi đi...chẳng có gì quan trọng,
Lẽ thường tình, như lá rụng công viên,
Như hoa rơi trước gió ở bên thềm,
Chuyện bé nhỏ giữa giòng đời động loạn...
Trên giường bệnh, Từ Thân về thấp thoáng,
Xin miễn bàn, thăm hỏi hoặc cầu an,
Khi xác thân thoi thóp trút hơi tàn,
Nằm hấp hối đợi chờ giờ vĩnh biệt.
Khoảnh khắc cuối... Đâu còn gì tha thiết...
Những tháng ngày hàn nhiệt ở trần gian.
Dù giàu sang hay danh vọng đầy tràn,
Cũng buông bỏ trở về cùng cát bụi...
Sẽ dứt điểm đời phù du ngắn ngủi,
Để đi vào ranh giới của âm dương,
Không bàng hoàng trước ngưỡng cửa biên cương,
Bên trần tục, bên vô hình cõi lạ...
Chỉ ước nguyện tâm hồn luôn thư thả
Với hành trang thanh nhẹ bước qua nhanh,
Quên đằng sau những níu kéo giật dảnh,

Kết thúc cuộc lữ hành trên dương thế...
Mắt nhắm rồi... Xin đừng thương rơi lệ,
Đừng vòng hoa, phúng điếu hoặc phân ưu,
Đừng quay phim, chụp ảnh để dành lưu.
Gây phiền toái, nợ thêm người còn sống...
Ngoảnh nhìn lại, đời người như giấc mộng,
Đến trần trường và đi vẫn tay không.
Bao trăm thặng, vui khổ đã chất chồng,
Nay rũ sạch... lên bờ, thuyền đến bến...
Nếu tưởng nhớ.. Xin âm thầm cầu nguyện,
Nên xem như giải thoát một kiếp người,
Cứ bình tâm, thoải mái với vui tươi,
Kẻ đi trước, người sau rồi sẽ gặp...

Một Sân Chơi Tràn Đầy Ý Nghĩa

Một sân chơi nghệ thuật tràn đầy ý nghĩa và tình thương. Giữa cuộc sống vô cùng bận rộn, mệt mỏi với công việc và trách nhiệm, tôi cảm thấy khô cằn, già nua và ngán ngẩm với tất cả không gian xung quanh. Tình cờ một hôm xem ti vi, thấy được một tờ vé số chỉ có 2 đô la mà giúp được một ngày ăn của một bệnh nhân phong cùi kém may mắn tại quê nhà. Tôi tò mò tự hỏi: “Mình ăn một tô phở bên này 14 đô, mà chỉ nhìn ra 2 đô đã giúp được một nhân sinh đang đau khổ tại quê nhà?”

Ôi, việc này mình có thể làm được.” Tôi gọi đến số điện thoại trên tivi hỏi xem hội có thể gửi vé số đến tận nhà tôi không?

Chú Công trong hội đã nhiệt tình gửi vé số đến tận nhà tôi. Mới đầu tài chính tôi chưa được thoải mái nên tôi chỉ mua được vài chục và khuyến khích mọi người trong nhà mua thêm được khoảng vốn vẹn 100 đô. Sau đó tích lũy thêm vài lần mua lên được khoảng năm trăm. Tôi lại quá bận rộn không thể mang vé số và tiền bán lên tận hội. Chú Công - một thiện nguyện viên đã lái xe đến tận

nhà tôi gom vé số và còn giúp tôi ghi tên và số điện thoại trên từng tờ vé số.

Không ngờ đến ngày nhạc hội xổ số gây quỹ, tôi lại được hội mời tham dự tiệc. Tôi cũng mua thêm vé cho đủ 1 bàn và mời những người thân đến tham dự cho biết về hội. Tại buổi tiệc, chúng tôi được theo dõi các hình ảnh hoạt động của hội tại quê nhà. Tôi kêu các con nhỏ của mình hướng mắt về màn hình để học hỏi những tấm gương vượt khó của các con cháu bệnh nhân phong cùi để các bé có thể noi gương học tập dù có vất vả đến đâu. Các bé cũng hiểu thêm được rằng mình vẫn may mắn hơn rất nhiều người. Các con của tôi tuy còn bé nhưng đã nhận thức ra được ý nghĩa của “từ thiện” đã làm tôi vô cùng cảm động những năm kế tiếp, các bé tự động xung phong đóng góp tiền mua vé cho hội từ tiền lì xì và các phần thưởng đạt được trong năm của các bé. Trong không khí náo nhiệt, cả gia đình tôi đều đã rất vui, trút bỏ được mọi ưu phiền và cân bằng lại được tâm lý khi thấy mình cũng đóng góp được vào một việc làm có ý nghĩa.

Tôi chợt nhận ra mục đích sống cao đẹp và tri ân, và

nhận ra mình vẫn được may mắn hơn biết bao nhiêu người khác. Tôi tự đứng cảm thấy cuộc đời thật tươi đẹp vô cùng và đầu óc mình cũng được thanh thản hơn

nhiều. Tôi chợt bừng tỉnh và nhận ra mình được tham dự vào một hội thiện nguyện chân chính - một hội bạn người cùi đã sát cánh cứu mang biết bao

niều con người và thế hệ kém may mắn tại quê nhà. Tôi tự dưng cảm thấy một niềm năng lượng dồi dào khi đi làm vì tôi biết đồng tiền của mình làm ra không chỉ lo cho gia đình mà còn sẽ được cất cánh bay xa mang lại niềm vui đến những bệnh nhân phong cùi đang mong đợi từng ngày và con cháu của họ - là những mảnh đời kém may mắn. Bây giờ mỗi năm, cả gia đình tôi lại quay quần bên nhau trong buổi nhạc hội gây quỹ của hội bạn người như một truyền thống tốt đẹp.

Chúng tôi cũng vô cùng cảm tạ Thượng Đế đã cho chúng tôi biết đến hội người cùi để không chỉ đơn giản là hỗ trợ những mảnh đời đau khổ mà còn mang lại được một tâm linh thật cân bằng cho bản thân và niềm vui hạnh phúc quây quần với người thân trong sự ấm cúng của hội. Xin cảm ơn chú Công - một thiện nguyện viên đã lớn tuổi nhưng rất nhiệt tình đã mang chúng tôi lại gần nhau hơn và cảm ơn cả hội bạn người cùi đã cho chúng tôi thấy được ý nghĩa vô cùng cao đẹp của cuộc đời.

Lan Ngô

Tâm tình tri ân

“Nhớ ơn hai chữ mặn nồng
Tiếng lòng tha thiết nói lời tri ân”

Tôi là Lê Hữu Châu, năm nay tôi 75 tuổi, hiện tại tôi đang sống tại Hải Thành, Thuận An, Tp Huế. Quê tôi có bờ biển tuyệt đẹp. Mỗi lần ngắm hoàng hôn bên bờ biển, nhìn sóng vỗ bập bênh, ngắm nhìn biển cả bao la không biết đâu là bờ, không biết đâu là đích đến...tôi thấy mình thật bé nhỏ như một hạt cát giữa lòng biển cả bao la, hư vô. Tôi 75 tuổi mang trong mình chứng bệnh nan y phong cùi. 75 tuổi đời bị bệnh “Phong cùi” thời gian đủ dài để cho tôi cảm thấu tất cả những gian nan thử thách, đau đớn trong thân xác, cũng như những thương tổn trong tâm hồn.

Quan trọng hơn 75 năm qua cho đến hôm nay cũng là thời gian tuyệt đẹp để tôi nói lời tri ân với đời và với người. Trước tiên tôi muốn tri ân đến Hội Bạn Người Cùi cùng quý ân nhân. Tôi không phải là những người

thân hữu, cũng không phải là những người đồng môn đồng đạo với các bạn. Có lẽ các bạn cũng không biết tôi là ai, bởi tôi và bạn cách xa nhau về địa lý và tất cả mọi phương diện. Nhưng trên tất cả, nghĩa cử bác ái, lòng quảng đại của các bạn đã chạm đến trái tim tôi, thắp lên trong tôi hơi ấm của tình người, niềm hy vọng vào cuộc sống. Là nguồn động viên khích lệ tôi vượt lên số phận, vượt lên nỗi đau để vui sống mỗi ngày.

Nguyện xin Thượng Đế đổ tràn phúc lành và niềm vui cho các thành viên Hội Bạn Người Cùi cùng quý ân nhân, xin quý vị đón nhận nơi tôi tấm lòng biết ơn sâu sắc.

Tri ân
Lê Hữu Châu

SINH HOẠT CỦA HỘI BẠN NGƯỜI CÙI

Thấm thoát mà Hội Bạn Người Cùi đã thành lập hơn 29 năm. Nhiều người sinh hoạt trong hội từ khi tóc còn xanh bây giờ đầu đã bạc. Mỗi lần có người ra đi thì có người khác đến. Đặc biệt là anh chị em trong hội thương yêu nhau và rất đoàn kết, hễ làm việc gì vô vị lợi thì tình cảm gắn bó với nhau đậm đà hơn.

Một người trẻ, là võ sinh của võ đường Aikido của

giáo sư Đặng Thông Phong, Lê Văn Quang, hội phó của Hội Bạn Người Cùi nói:

- Chị ơi, Hội Bạn Người Cùi thành lập gần 29 năm, anh chị em làm việc không ngừng nghỉ, đến thăm người cùi, tặng quà, tất cả phải bỏ tiền túi ra chi phí cho mình và bỏ tiền túi thêm vào để giúp đỡ người cùi. Mỗi lần chúng tôi về Việt Nam, chúng tôi ở nhà dòng.

Hội Bạn người cùi được thành lập năm 1995 do một nhóm những người thiện chí tại tiểu bang California. Đây là tổ chức từ thiện bất vụ lợi, phi chính trị, không đảng phái, không phân biệt tôn giáo, được chính quyền Liên bang Hoa Kỳ và tiểu bang California chấp thuận cho hoạt động với tôn chỉ: “Tất cả cho người phong cùi”.

Một buổi sáng đẹp trời, ông Nguyễn Văn Công,

hội trưởng Hội Bạn Người Cùi, gọi tôi và nói:

- Mời chị Duyên đến nhà chị Soi để gặp Đức Cha Nguyễn Tấn Tước. Ngày mai Đức Cha đi Canada rồi.

Làm báo thích lấy tin tức, làm việc xã hội cũng vậy, gặp người đến từ Việt Nam chúng tôi thích lắm, nhất là những vị lãnh đạo tinh thần.

Giám mục Nguyễn Tấn Tước nói năng nhỏ nhẹ, khiêm tốn, hiền lành. Giám mục đến HBNC ở nhà ông

bà Nguyễn Văn Đại Soi. Chúng tôi phỏng vấn giám mục về tình trạng người nghèo ở giáo phận của ngài, ngài cho biết:

- Giáo phận Phú Cường gồm tỉnh Bình Dương, Tây Ninh, Trảng Bàng, gồm 170,000 giáo dân. Người nghèo nhiều lắm, các sơ dạy các em mẫu giáo, nhiều gia đình rất nghèo, nhiều người già cô đơn.

Sau đó chúng tôi hỏi về trẻ em mồ côi.

Đức Cha nói:

- Nhiều đứa trẻ sinh ra, người mẹ đem bỏ trước

cửa nhà thờ, nhà dòng. Chúng tôi đem vào nuôi, các sơ chăm sóc các em. Vấn đề phá thai rất trầm trọng.

Khi nói về vấn đề phá thai, giọng nói của Đức Cha buồn buồn và trầm xuống.

Đì bầy Nguyễn Thị Phụng, cựu mẹ Bê Trên Dòng Mến Thánh giá Cái Mơn kể cho chúng tôi nghe rất nhiều về sự giúp đỡ của Hội Bạn Người Cùi giúp cho người cùi ở Việt Nam, dù dịch cúm Covid-19, trong 2 năm qua hội không về được nhưng vẫn gửi tiền về giúp cho người cùi, và các em sinh viên và học sinh con cháu của những người phong cùi, ở ba tỉnh Bến Tre, Trà Vinh và Vĩnh Long. Dòng Mến Thánh Giá có trụ sở ở Sài Gòn, là nơi đào tạo những tu sĩ trẻ, nuôi người già tứ cố vô thân, không nơi nương tựa và những bệnh nhân phong cùi, chăm sóc sức khỏe cho họ ở 3 Tỉnh Miền Tây.

Đì bầy cũng cho biết có 4 người con của người cùi đã học thành bác sĩ, có người học đông y, có người học nhạc, v.v. Đì bầy cũng cho biết thêm con cháu của người cùi có nhiều em học rất giỏi và giúp đỡ người cùi. Người Việt tị nạn ở Mỹ, Âu Châu, Úc Châu, chúng tôi có cơ hội đi họp hội nhiều lần ở Âu Châu, Trung Mỹ, Nam Mỹ, nhưng chưa bao giờ gặp người cùi, sao ở Việt Nam người cùi nhiều quá? Ở đâu cũng có người cùi, ở miền rừng núi Bắc Việt, cao nguyên Trung phần, miền Tây, miền Đông, nơi nào cũng có người cùi.

Hội Bạn Người Cùi đã tổ chức tiệc tri

ân và gây quỹ lúc 5 giờ chiều Chủ Nhật, 11/6/2023, tại nhà hàng Diamond Seafood Place 3, 6731 Westminster Blvd., Westminster, CA 92683. Bữa tiệc có tiết mục hấp dẫn và hào hứng là xổ số để cảm ơn các ân nhân của hội. Lô độc đắc là \$25,000. Giá vé ủng hộ là \$50 bao gồm bữa tối, văn nghệ và xổ số.

Vào cuối tháng 11/2023, Hội Bạn Người Cùi sẽ về giúp người cùi ở Việt Nam. Nếu đồng hương nào có lòng hảo tâm muốn đóng góp tiền bạc hay tham gia với phái đoàn thì có thể liên lạc với số điện thoại (714-785-7950), hay (714) 732 - 8162. Muốn

biết thêm tin tức về Hội Bạn Người Cùi xin mời vào website nguoicui.org.

Xin Ôn Trên phù hộ cho người cùi và mong rằng Việt Nam trong tương lai hết người cùi. Mong lắm thay!

Orange County, 2023

KIỀU MỸ DUYÊN

Kieumyduyen1@yahoo.com

Còn Bao Lâu Nữa ???

Tui mình trên dưới bảy mươi;
Nhìn đi ngó lại chỉ mười năm thôi.
Số đông biến mất đâu rồi;
Số hên còn lại lẻ loi chắc buồn.
Đếm kỹ còn mấy trăm tuần;
Thời gian vun vút, bao lần gặp nhau?
Thôi thì còn lại ngày nào;
Hãy vui ngày ấy, miệng chào thật tươi.
Khác biệt gì cũng thể thôi;
Mai kia nằm xuống để rồi được chi.
Sao bằng ta cứ vui đi;
Hơn thua đẹp hết, ôm ghi bạn xưa.
Tay với trời cao không thấu nỗi
Tuổi già mắt bạn cũng mờ coi ...

Sưu Tâm

TRAO YÊU THƯƠNG QUA DÒNG NƯỚC SẠCH

Tháng 7 năm 2023 trở thành cột mốc đáng nhớ với những bệnh nhân nghèo tại Trại phong Bến Sắn, Bình Dương, giờ đây hệ thống lọc nước uống trực tiếp tại vòi đã được lắp đặt. Niềm vui hiện rõ trên khuôn mặt của những bệnh nhân khi có được nguồn nước sạch để uống hàng ngày và qua đó, góp phần giảm thiểu bệnh tật, giúp bệnh nhân gia tăng tuổi thọ, sống vui sống khỏe hơn.

Đây là kết quả của tình yêu thương, những nỗ lực, những hy sinh để mang đến nguồn nước sạch cho bệnh nhân tại Trại phong Bến Sắn, Bình Dương. Sự yêu

thương thể hiện qua việc làm : Ai cũng đều được hưởng quyền lợi, yêu thương qua nguồn nước sạch và an toàn vệ sinh.

Nước sạch đang là vấn đề cần thiết của nhiều người dân nông thôn nói chung và các bệnh nhân nghèo nói riêng. Bởi lẽ, nước ngầm ngày càng suy giảm về chất

lượng, nhu cầu sử dụng nước sạch của người dân ngày một tăng nhưng nguồn nước sinh hoạt hàng ngày không được đảm bảo, vệ sinh đó là chưa tính đến việc nguồn nước bị ô nhiễm, nước mặn...

Trước tình hình đó, vào đầu năm 2023 Hội Bạn Người Cùi đã khảo sát và quyết định giúp làm dự án nước sạch, hầu mong mang đến nguồn nước sạch cho những bệnh nhân tại đây. Dự án có ý nghĩa và vô cùng quan trọng, cần thiết trong việc nâng cao chất lượng đời sống và bảo vệ sức khỏe của bệnh nhân.

“Chúng tôi, những người đang phục vụ tại trại phong Bến Sắn và các bệnh nhân luôn biết ơn quý ân nhân và HBNC đã đồng hành cùng với chúng tôi trong suốt hơn 25 năm qua, nhờ sự đồng hành tình thương này mà bệnh nhân chúng tôi có thêm nghị lực, sức mạnh để vượt qua số phận mà sống tốt hơn. Kính thưa ân nhân chúng tôi rất cần nhưng không dám ngỏ lời, vì Hội đã cho quá nhiều. Bây

giờ được Hội giúp cho nguồn nước sạch, bệnh nhân chúng tôi rất vui mừng và rất phấn khởi, có

nguồn nước sạch này để sử dụng, chắc chắn người bệnh

của chúng tôi sẽ khỏe hơn, tuổi thọ được kéo dài hơn và cũng sẽ đẩy lui những bệnh tật hiện chúng tôi đang mang trong mình.”

Không giấu được niềm vui và sự xúc động, chú Nguyễn Văn Cúc - bệnh nhân tại trại Phong Bến Sắn cho biết : “ Tôi rất vui mừng và cảm thấy biết ơn quý Ân Nhân hải ngoại rất nhiều. Nhờ lòng hảo tâm của Quý ân nhân qua dự án nước sạch mà những bệnh nhân như tôi có được nước sạch để uống, cảm ơn Quý ân nhân đã luôn ban tình thương cho những con người bất hạnh, những con người kém may mắn, những con người đang cần đến sự quan tâm chia sẻ của mọi người, đó là những người bệnh nhân phong như chúng tôi.”

Chúng tôi mang Ôn Trời, gửi ban cho chúng tôi những tấm lòng nhân hậu để lan tỏa tình yêu thương nhân loại đến khắp mọi nơi trên giải đất VN.

Sr Maria Phúc,
Trại phong Bến Sắn

Thầm Lặng! Một Cuộc Đời Người Phong

“Người phong cùi vẫn bước đi xiêu vẹo nghiêng đổ bên cạnh cuộc đời của chúng ta.”

Con xin mời mọi người về với miền tây sông nước quê con, về với những dòng nước xanh êm ả, về với những cánh đồng lúa thẳng cánh cò bay, và về với những con người thân thương đang ngày đêm chờ mong những tấm lòng bác ái.

Những câu chuyện về người phong cùi buồn rơi nước mắt. Câu chuyện kể có thật mà nghe như những

chuyện cổ tích với những kết thúc buồn. Như cuộc đời Bà Thạch Thị Cà Muôn, quê ở xã Mỹ Hòa, huyện Cầu Ngang, Tỉnh Trà Vinh. Là một người con gái Khrome nhỏ nhắn và xinh xắn, năm 19 tuổi,

bà có con do một lần trót dại. Chưa được hưởng sự hạnh phúc, người đàn ông ấy đã cao chạy xa bay biệt tăm biệt tích khi biết bà mắc bệnh phong cùi. Bà bị xóm giềng xa lánh, khinh khi. Nỗi đau ấy càng đau hơn nữa khi chính gia đình bà cũng hắt hủi, bỏ rơi. Một mình bà lặn lội tìm nơi heo hút cuối làng cố gắng mò cua bắt ốc nuôi con. Động lực của bà chính là thấy đứa con trai khỏe mạnh. Theo thời gian vi trùng hansen ăn mòn thân thể bà. Để giờ đây bà chỉ còn một tấm thân cùi cụt, dị dạng. Nhớ

con trai đi làm trên Sài Gòn muốn lên thăm con bà cũng không dám, vì sợ con bị bạn bè cười chê.

Bà lấy áo quẹt đi nước mắt vì nghĩ do mình mà con trai chịu thiệt thòi, tủi hổ với chúng bạn.

Không phải chỉ có bà Cà Muôn mà thôi, nhưng còn nhiều, còn nhiều nữa ... Dọc dài 3 tỉnh Vĩnh Long, Bến Tre, Trà Vinh là

nơi các Chị Em Mến Thánh Giá Cái Mơn chúng con đang phục vụ công tác Tông Đồ, còn hơn 97 bệnh nhân phong cùi đang ở vùng sâu, vùng xa... là nơi họ an phận và chờ mong được đón nhận tình thương! Là người đang có trách nhiệm chăm lo cho các bệnh nhân, con

không khỏi đau lòng khi nhìn thấy họ trong cơn đau, trong cảnh khổ, trong cái nghèo, trong sự xa lánh và lẻ loi con chẳng biết làm gì?

Khi đến với người phong cùi, điều làm con lo ngại nhất đó là thể hệ con em của những bệnh nhân này. Ngay những đứa bé mới chập chững vào đời đã phải cùng chung chịu sự thị phi và ruồng bỏ của xã hội và cộng đồng. Dù nơi những đôi mắt ấy vẫn còn tỏa lên những nét hồn nhiên, nhưng đằng sau đó là những rứt rứt, phản phát một nét u hoài khó tả. Trong tương lai,

hành trang vào đời của các em trẻ này là gì? Có thể nói là ngoài những mặc cảm và hụt hẫng thì chẳng có gì cả. Nếu tiếp tục như thế thì thế hệ các em sẽ đối diện với những bất hạnh, những thị phi và họ sẽ họ tiếp tục bị đẩy bật ra bên lề xã hội và cuộc đời.

Trước nỗi đau đó, qua ông Bà Cô Bác và Quý Ân Nhân Hội Bạn

Người Cùi, họ biết, họ còn được yêu thương, nâng đỡ, cảm thông và chia sẻ nỗi bất hạnh khốn khổ của mình. Cái bánh, cây kẹo, bộ quần áo, lương thực, thuốc men, cái chữ và hạt giống niềm tin chắc chắn sẽ đem những cuộc đời này ra khỏi bóng tối, ra khỏi những thị phi của cuộc đời và mùa xuân đích thực sẽ đến với họ.

Vâng ! đó là điều con và tất cả những bệnh nhân phong rất vui mừng và biết ơn.

Con nguyện xin Thiên Chúa là Cha giàu lòng lân ái ban cho quý Ân Nhân luôn được bình an, sức khỏe và niềm vui trong cuộc sống.

Con,
Sr. Maria Dương Thị Bé Mười.
Đòng MTG Cái Mơn.

NIỀM VUI GẶP GỠ SAU ĐẠI DỊCH

Đại dịch Covid ập đến làm cho mọi người trên toàn thế giới bị chia cách và sống trong sự lo lắng và hoang mang. Hoang mang vì sợ bị nhiễm bệnh, hoang mang vì mất công ăn việc làm và hoang mang vì sự suy thoái của nền kinh tế Với biến cố này, thì đời sống của những bệnh nhân phong đáng lý ra cũng bị ảnh hưởng bởi vì nguồn trợ cấp của các bệnh nhân phần lớn phụ thuộc vào lòng quảng đại ban phát của quý ân nhân trong Hội Bạn Người Phong.

Nhưng "kỳ diệu thay tình thương Chúa", chúng con xin tạ ơn Ngài, vì tuy đại dịch đã lấy đi rất nhiều thứ nhưng

không thể lấy đi lòng quảng đại và sự cho đi như không của quý ân nhân. Hàng tháng dù đại dịch có bùng phát thế nào đi nữa thì các bệnh nhân của chúng con vẫn nhận được tiền trợ cấp đều đặn và điều đặc biệt hơn nữa là số tiền trợ cấp đó còn cao hơn mức bình thường. Điều đó nói nên rằng trong những lúc khôn

khó thì tình yêu thương và sự hy sinh của quý ân nhân dành cho chúng con còn lớn lao hơn nữa.

Vâng, Chúa đã thấy sự hy sinh, vất vả và lòng quảng đại của quý ân nhân và Người hằng lắng nghe và nhận lời

cầu xin của chúng con. Sau gần 3 năm khi đại dịch đang từ từ giảm dần, một hôm chúng con nhận được tin rằng cuối năm 2022 Hội sẽ về thăm chúng con. Niềm vui trong sự chờ đợi và cầu nguyện của chúng con đã trở thành sự thật.. Chúng con vô cùng vui mừng và xúc động vì sau 3 năm xa cách chúng con rất vui thấy Cha Linh Hướng và quý Cô, Chú vẫn mạnh khỏe, bình an, vui

tươi và đầy nhiệt huyết.

Tạ ơn Chúa đã cho chúng con niềm vui hội ngộ này. Cảm ơn quý ân nhân đã luôn

giúp đỡ và hy sinh vất vả vì chúng con. Con không biết đền đáp bằng cách nào, mỗi khi nhận được tiền trợ cấp, con chỉ biết ngược mắt lên trời mà cầu nguyện. Xin Ông Trên nâng đỡ, gìn giữ và ban nhiều ơn lành cho quý ân nhân, để quý ân nhân tiếp tục giúp đỡ nhiều người khôn khó".

Nguyện xin Thiên Chúa ban muôn ơn lành và trả công bội hậu cho Hội và quý Ân Nhân thay cho chúng con.

Nt: Thérèse Nguyễn Thi Tú SPC HN

Người Trúng Số Độc Đắc 2023

Tôi tên là Phạm Lý, hàng năm tôi có mua vé số ủng hộ cho những bệnh nhân phong cùi tại VN.

Năm nay 2023 tôi là người may mắn trúng số lô độc đắc \$25,000.

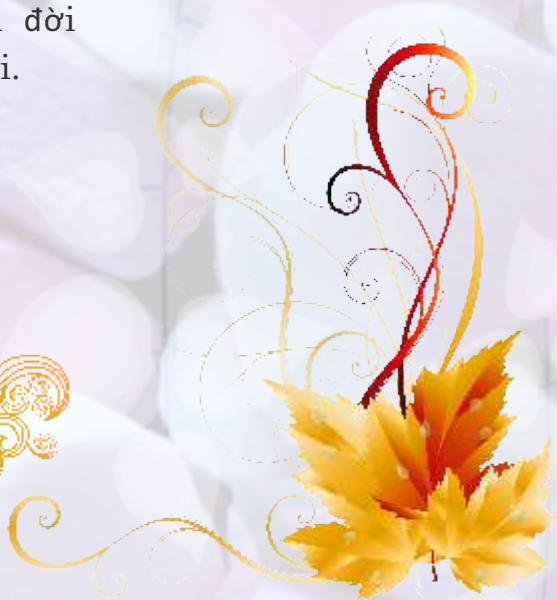
Tôi xin ủng hộ lại cho những bệnh nhân phong cùi \$1,000.

Chúc quý Hội Bạn Người Cùi nhiều sức khỏe để tiếp tục giúp đỡ cho những mảnh đời khốn khổ phong cùi.

Thân ái,

Phạm Lý

NHỮNG NƠI HBNC GIÚP NĂM 2022

TT	Miền Nam	Số Tiền
1	Trại Sóc Trăng, Cần Thơ & Cà Mau	\$24,290.00
2	Bến Tre, Trà Vinh & Vĩnh Long	\$23,820.00
3	Cù Lao Giêng, An Giang	\$1,594.00
4	Trại Bến Sắn, Bình Dương	\$89,840.00
5	Trại Bình Minh & Phước Tân, Long Thành	\$18,900.00
6	Trại Tân Mai, Biên Hòa & Đa Liễu, Đồng Nai	\$13,230.00
7	Tánh Linh & Hàm Tân, Bình Thuận	\$14,466.00
	Miền Trung	
1	Cam Tân, Phước Đông, Cam Ranh	\$10,594.00
2	Xóm Nhỏ Núi Sạn, Nha Trang	\$33,210.00
3	Trại Quy Hòa, Quy Nhơn	\$136,370.00
4	Làng phong Hòa Vân, Đà Nẵng	\$11,070.00
5	Huế & Huyện Phú Vang	\$27,770.00
	Cao Nguyên	
1	Trại Di Linh & Đa Lành II	\$27,950.00
2	Trại Eana, Ban Mê Thuột	\$13,000.00
3	Huyện Chư Sê, Gia Lai	\$30,874.00
4	Pleiku, dòng Phaolô	\$93,180.00
5	Trại Phong Dakkia, Kontum	\$18,680.00
6	Dòng Con Đức Mẹ Vô Nhiễm, Pleiku	\$10,408.00
7	Xưởng dếp & các Sơ Dân Tộc, Kontum	\$17,976.00
8	Cộng Đoàn Kon Thục, Pleiku	\$23,180.00
9	Xóm cùi, Long Điền, Bình Phước	\$5,214.00
	Miền Bắc	
1	Hướng Phương, Quảng Bình	\$3,778.00
2	Trại Quỳnh Lập, Nghệ An	\$51,400.00
3	Trại Cẩm Thủy, Thanh Hóa	\$5,000.00
4	Trại Văn Môn, Thái Bình	\$44,210.00
5	Trại Phú Bình, Thái Nguyên	\$19,530.00
6	Trại Sơn La, Điện Biên & Yên Bái	\$27,174.00
7	Trại Đồng Lệnh, Tuyên Quang	\$7,650.00
8	Trại Chí Linh & Quảng Yên Hải Dương	\$44,330.00
9	Trại Xuân Mai, Hà Tây	\$18,170.00
10	Trại Ba Sao, Hà Nam	\$9,670.00
11	Xuân Trường & Hải Hậu, Nam Định	\$6,798.00

TỔNG CỘNG: \$883,326.00

BÁO CÁO TÀI CHÍNH NĂM 2022

I. Gây quỹ trong năm 2022 \$1,508,216.00

II. Các mục chi tiêu trong năm 2022. \$1,052,549.11

· Giúp 3,607 bệnh nhân phong, dự án. . . \$753,486.00

· Cấp học bổng 918 học sinh, sinh viên . . . \$129,840.00

· In cuốn đặc san # 3. \$20,000.87

· Quảng cáo trên các đài TV & Radio \$27,365.00

· In vé số, flyer, poster và các loại bì thư . . . \$31,330.81

· Chi phí cho bữa tiệc gây quỹ xổ số \$23,700.00

· Bưu phí gửi đặc san, vé số và thư tín \$22,118.28

· Trả tiền các lô trúng vé số năm 2022. . . . \$28,000.00

· Điều chỉnh hối đoái tiền ngoại quốc. \$6,106.83

· Banking services & bad checks \$2,863.80

· Chi phí điều hành Hội. \$7,738.39

Danh Sách Người Trúng Số Năm 2023

Hội đã trao các lô trúng:

- **Lô độc đắc. Số trúng 198060**, người trúng:
 - Bà Lý Phạm, tiểu bang Michigan. Cho lại hội \$1,000 và lấy \$24,000.
- **Lô \$3,000. Số trúng 244428**, người trúng:
 - Chị Trần Ánh Tuyết, California. Cho lại hội \$1,500 và lấy \$1,500.
- **Lô \$2,000. Số trúng 270757**, người trúng:
 - Chị Pauline Nguyen, California. Cho lại hội \$1,000. và lấy \$1,000.
- **Lô \$1,500. Số trúng 340842**, người trúng:
 - Bà Ry Nguyen, New Jersey
- **Lô \$1,000. số trúng 294859**, người trúng:
 - Cô Hạnh Nguyễn, California. Cho lại hội \$1,000.
- **Năm lô \$500.**
 - Số trúng **275642**, người trúng anh Hùng Đặng, lấy \$500.
 - Số trúng **305495**, người trúng anh Lê Kiến, cho lại hội \$300.& Cha Hải \$200.
 - Số trúng **132476**, người trúng Ngân Huỳnh. Đã thông báo.
 - Số trúng **23935**, người trúng Trinh Vũ. Đã thông báo.
 - Số trúng **245110**, Cùi vé bỏ trống tên và số điện thoại.

(Số trúng **132476**, Số trúng **23935**, Số trúng **245110**, 3 lô này Hội đã liên lạc người trúng số nhưng không ai trả lời)

Hội Bạn Người Cùi

P.O. Box 1408
Tustin, California 92781

(714) 785-7950 - (714) 732-8162

www.nguoicui.org

CÁCH THỨC ỦNG HỘ (Donation)

- Chi phiếu hay money order xin đề:
Hội Bạn Người Cùi
- Hội nhận các loại thẻ tín dụng
- Donate qua chương trình Zelle: **714-732-8162**
- Muốn cho Paypal xin vào: **www.nguoicui.org**

Nếu Quý Vị Cần Thêm Đặc San Để Phổ Biến Xin Liên Lạc Hội